

Kapitel 1

“FAR ER DØD,” siger Wendy henkastet, som om det er sket før, som om det sker dagligt. Det er en stil, hun har, som godt kan gå en på nerverne – altid at virke totalt uberørt, selv når hun står over for en tragedie. “Han døde for to timer siden.”

“Hvordan tager mor det?”

“Du kender mor. Hun var mest optaget af, hvad ligsynsmanden skulle have i drikkepenge.”

Jeg smiler, selv om jeg endnu en gang ærgrer mig over vores families åbenbare mangel på evne til at udtrykke følelser, når voldsomme ting sker. En situation kan kalde nok så meget på oprigtighed – familien Foxman vil hurtigt bringe den ned på jorden eller glide af på den med vores særlige, genetisk bestemte form for ironi. Vi spøger, driller og fornærmer os gennem fødselsdage, ferier, bryllupper og sygdom. Nu er far død, og Wendy reagerer med en smart bemærkning. Det har han så i øvrigt fortjent, eftersom han selv gik forrest, når det gjaldt om at undertrykke sine følelser.

“Det bliver bedre endnu,” siger Wendy.

“Bedre? Gud i himlen, Wendy, prøv lige at høre dig selv?”

“Okay, det fik jeg sagt forkert.”

“Synes du?”

“Han bad os om at sidde *shiva*.”

“Hvem gjorde?”

“Hvem snakker vi om? Far! Far ønskede, at vi skulle sidde *shiva*.”

“Far er død.”

Wendy sukker, som om det udmatter hende at skulle trænge

gennem min skov af vankundighed. "Ja, det er han – og det er det optimale tidspunkt at gøre det på."

"Men far er ateist."

"Far *var* ateist."

"Fortæller du mig, at han fandt sin gud, inden han døde?"

"Nej, jeg fortæller dig, at han er død, og at du burde synkronisere dine verber til situationen."

Hvis vi lyder som et par følelseskolde røvhuller, så er det, fordi vi er blevet opdraget til at være det. Men til vores forsvar taler, at vi allerede har sørget i nogen tid, lidt op og ned siden han fik sin første diagnose for halvandet år siden. Han havde haft mavesmerter, men affejet min mors bønner om, at han skulle gå til lægen; i stedet havde han forhøjet den dosis af piller mod mavesyre, som han havde taget i årevis. Han proppede sig med dem, som var det mintpastiller, og droppede små kugler af sammenkrøllet sølvpapir overalt, hvor han gik, så gulvtæpperne glitrede som et vådt fortov. Så begyndte hans stol at blive rød.

"Din far har det ikke så godt," underdrev min mor i telefonen.

"Jeg har blod i afføringen," knurrede han et sted bag ved hende. I de femten år, der var gået, siden jeg flyttede hjemmefra, var min far aldrig kommet til telefonen. Det var altid min mor med far i baggrunden, hvorfra han bidrog med en sjælden kommentar, når det passede ham. Sådant var det i det hele taget. Mor placerede sig altid midt på scenen. At gifte sig med hende var det samme som at tage plads i koret.

På billederne fra scanningen lyste tumorerne op som blomster mod tolvfingertarmens gråsorte baggrund. Til familiefortællingen om fars legendariske stoicisme kunne herefter tilføjes, at han havde brugt et år på at bekæmpe metastatisk mavekræft med pastiller mod halsbrand. Herefter fulgte den forudsigelige kirurgi og strålebehandlingen efterfulgt af den besværgende kemo. Meningen var selvfølgelig, at den skulle reducere kræftknuderne, men i stedet fik den ham til at skrumpes, så hans tidligere så brede skuldre blev reduceret til et knoglet skelet nødtørftigt dækket af hans slappe hud. Så fulgte nedbrydningen af muskler og sener og den sørgelige, gradvise overgang til ren smertestyring kulminerende med, at han forsvandt ind i

den koma, som vi godt vidste, han aldrig ville komme ud af igen. Og hvorfor skulle han? Hvorfor vågne op til den smertefulde, horrible elendighed, som er mavekræftens slutstadier? Det tog ham fire måneder at dø, tre mere end onkologerne havde forudsagt. "Jeres far er en fighter," sagde de, når vi besøgte ham, hvilket var noget vrøvl, al den stund han allerede var godt og grundigt knockoutet. Hvis han overhovedet registrerede noget, må han have været træt af, hvor lang tid noget så simpelt som at dø tog ham. Far troede ikke på gud, men han var livslang abonnent på ideen om, at enten skider du, eller også hopper du af potten.

Altså var hans faktiske død ikke så meget en begivenhed som en sidste sørgelig detalje.

"Begravelsen er i morgen formiddag," siger Wendy. "Jeg flyver over med børnene i aften. Barry er til et møde i San Francisco. Han tager natflyet."

Wendys mand, Barry, er investeringsmanager for en stor hedgefond. Som jeg ser det, bliver han betalt for at rejse jorden rundt i private jetfly og tabe i golf til andre rigere mænd, som muligvis vil være interesseret i hans fonds penge. For et par år siden blev han overflyttet til kontoret i Los Angeles, hvilket ikke giver nogen mening, eftersom han rejser konstant, og Wendy ville uden tvivl foretrække at være blevet boende på østkysten, hvor hendes opsvulmede ankler og andre post-graviditetsgenvordigheder ville være mindre belastende. På den anden side bliver hun ganske flot kompenseret for ubehaget.

"Du tager børnene med?"

"Tro mig, jeg var helst fri. Men syv dage er simpelthen for længe at lade dem være alene med barnepigen."

Børnene er Ryan og Cole på henholdsvis seks og tre – lyshårede drenge med englekinder, som aldrig har været i et rum, som de ikke kunne vælte over ende på to minutter – og Serena, Wendys syv måneder gamle baby.

"Syv dage?"

"Det er den tid, det tager at sidde shiva."

"Du mener ikke for alvor, at vi skal gøre det, vel?"

"Det var hans sidste ønske," siger Wendy, og et ganske kort

øjeblik forekommer det mig, at jeg muligvis hører ægte sorg i hendes tonefald.

“Er Paul med på det her?”

“Det var Paul, der fortalte mig det.”

“Hvad sagde han?”

“Han sagde, at far ønsker, at vi skal sidde shiva.”

Paul er min storebror, seksten måneder ældre end mig. Mor insisterer på, at jeg ikke var et uheld, og at hun havde været fuldstændig indstillet på at blive gravid igen blot syv måneder efter, at hun havde født Paul. Men den har jeg aldrig helt købt, især ikke efter at min far efter maden en fredag aften, pænt lakket til af ferskensnaps, dystert havde erkendt, at de dengang havde troet, at man ikke kunne blive gravid, mens man ammede. Hvad Paul og mig angår, så kommer vi fint ud af det, så længe vi ikke er i nærheden af hinanden.

“Er der nogen, der har talt med Phillip?” siger jeg.

“Jeg har lagt en besked på alle hans senest kendte numre. I et vagt håb om, at han hører den. Så medmindre han er i fængsel eller stenet eller ligger død i en grøft, så er der al mulig grund til at tro, at der er en lille mulighed for, at han dukker op.”

Phillip er vores lillebror, født ni år efter mig. Det er svært at forstå vores forældres forplantningslogik. Wendy, Paul og mig, alle inden for fire år, og så Phillip næsten ti år efter, afleveret som et modstræbende ekstranummer. Han er familiens Paul McCartney: Ser bedre ud end os andre, kigger altid i en anden retning på billeder og rygtes fra tid til anden død. Som lille blev han skiftevis forkælet og ignoreret, hvilket muligvis er grunden til, at han er endt med at være totalt spoleret som voksen. Han bor for tiden på Manhattan, hvor man skal stå meget tidligt op for at finde et euforiserende stof, han ikke har prøvet, eller en fotomodel, han ikke har bollet. Han kan forsvinde fra radaren i flere måneder for så at dukke uanmeldt op til aftensmad, hvor han muligvis rent en passant vil fortælle, at han har været i fængsel eller Tibet eller netop har slået op med en halvberømt filmstjerne. Jeg har ikke set ham i over et år.

“Jeg håber, han kommer,” siger jeg. “Det vil slå ham helt ud, hvis han ikke er med.”

“Og nu vi taler om spolerede lillebrødre – hvordan går det med din egen græske tragedie?”

Wendy kan være morsom, næsten charmerende i al sin demonstrative taktløshed, men hvis der går en grænse mellem grov og grusom, har hun aldrig bemærket den. Som regel kan jeg klare hende, men de seneste par måneder har gjort mig hudløs, og mine forsvarsværker er nedslidte.

“Jeg er nødt til at smutte nu,” siger jeg og gør mit bedste for at lyde som en, der ikke står midt i en nedsmeltning.

“Du godeste, Judd. Jeg viste bare interesse.”

“Jeg er sikker på, at det var sådan ment.”

“Åh, ikke den der passive aggressivitet. Den får jeg nok af fra Barry.”

“Vi ses derhjemme.”

“Fint. Så siger vi det,” siger hun skuffet. “Farvel.”

Jeg venter.

“Er du der endnu?” spørger hun til sidst.

“Nej.” Jeg lægger på og forestiller mig, hvordan hun smider telefonen fra sig, mens skældsordene fyger fra hendes læber som en maskingeværssalve.

Onsdag

Kapitel 2

JEG ER I GANG med at pakke bilen til de to timers køretur til Elmsbrook, da hun svinger ind i indkørslen. Hun springer hurtigt ud, inden jeg kan nå at slippe væk. Jeg har ikke set hende i nogen tid, har ikke besvaret hendes opkald og er ikke holdt op med at tænke på hende. Og her er hun så dejlig som altid i sit tætsiddende fitnessstøj, med et honningblondt brus af et hår og mundvige, som netop antyder hendes drillende lillepigesimal. Jeg kender alle Jens smilevarianter, jeg ved, hvad de betyder, og hvor de fører hen.

Problemet er, at hver gang jeg ser Jen, minder det mig øjeblikkeligt om første gang, jeg så hende – på en skrammet, rød cykel på vej tværs over campus med de lange ben pumpende op og ned, håret flyvende bagud og ansigtet blussende af anspændelse – og det er præcis, hvad man ikke ønsker at se for sig, når man konfronteres med sin kommende ekshustru. Ekshustru i svøb. Eks in spe. Hverken opslagsbøger eller websider har kunnet tilbyde nogen passende betegnelse for par, der lever i skærsilden, før myndighederne officielt har ratificeret deres personlige tragedie. Som sædvanlig når jeg ser Jen, føler jeg mig omgående forlegen og overrumplet. Ikke fordi hun selvfølgelig har fundet ud af, at jeg bor i en luset kælderlejlighed, men fordi det blotte syn af hende, siden jeg flyttede ud, får mig til at føle mig, som om jeg er blevet grebet i en privat, pinlig situation – som om jeg ser porno med hånden nede i bukserne eller synger med på Air Supply og piller næse, mens jeg holder for rødt.

“Hej,” siger hun.

Jeg smider min kuffert ind i bagagerummet. “Hej.”

Vi har været gift i ni år. Nu siger vi "hej" og undgår at se på hinanden.

"Jeg har lagt et par beskeder."

"Jeg har haft travlt."

"Uden tvivl." Hendes ironiske tonefald udløser omgående den velkendte trang til på samme tid at kysse hende lidenskabeligt og klemme hende om halsen, til hun bliver blå i hovedet. Ingen af delene kan komme på tale i situationen, så jeg må stille mig tilfreds med at smække bagagerummet hårdere end nødvendigt.

"Vi er nødt til at tale sammen, Judd."

"Det passer mig ikke særlig godt lige nu."

Hun fanger mig ved fordøren i førersiden og læner sig op ad den, mens hun sender mig sit mest effektive smil. Det, som jeg altid har fortalt hende, omgående ville få mig til at forelske mig i hende igen. Men hun har forregnet sig, fordi det eneste, det gør nu, er at minde mig om alt det, jeg har mistet. "Der er ingen grund til, at vi ikke stadig kan være venner," siger hun.

"Du knalder med min chef. Det er en rimelig god grund."

Hun lukker øjnene og samler alle de reserver af tålmodighed, der kræves for at omgås mig. Jeg plejede at kysse de øjenlåg, lige inden vi faldt i søvn, føle den svage sitren af hendes øjenvipper som sommerfuglevinger mellem mine læber, mens hendes lette åndedrag kærtegnede min hage og hals. "Du har ret," siger hun og forsøger at ligne en, der forsøger at se ud, som om hun ikke keder sig. "Jeg er et svagt menneske. Jeg var ulykkelig, og jeg gjorde noget, som ikke kan undskyldes. Men lige så meget, som du må hade mig for at have ødelagt dit liv, lige så dårlig er du til at spille offer."

"Hov. Jeg klarer mig skam fint."

"Ja da. Du klarer dig glimrende."

Jen ser demonstrativt på det nedslidte hus, hvor jeg nu bor under gadeniveau. Det ligner et hus, der er tegnet af et barn: en trekant oven på en firkant med streger, der skal forestille muren, et enligt vindue og en fordør. Det er flankeret af lignende huse til begge sider, absolut ikke noget, der minder om det lille, kønne hus i *colonial style*, som vi købte for min opsparing, og

hvor Jen stadig bor omkostningsfrit og sover med en anden mand i den seng, der før var min.

Mine udlejere er familien Lee, et uudgrundeligt, midaldrende kinesisk par, som lever i en tilstand af vedvarende tavshed. Jeg har aldrig hørt dem tale. Han udfører akupunktur i dagligstuen, hun fejer fortovet tre gange om dagen med en gammeldags, håndlavet kost, der ligner en teaterrekvisit. Jeg vågner op og falder i søvn til den hviskende lyd af hendes hektiske fejbevægelser frem og tilbage over fortovet. Bortset fra det udviser de ikke mange livstegn, og jeg spekulerer ofte på, hvorfor de overhovedet fandt på at emigrere. Der er helt givet masser af både indeklemte nerver og støv i Kina.

“Du kom ikke til mødet med mægleren,” siger Jen.

“Jeg kan ikke lide ham. Han er ikke upartisk.”

“Selvfølgelig er han upartisk.”

“Han tager parti for dine bryster.”

“Åh, for guds skyld, nu er du simpelthen latterlig.”

“Ja, okay, han skal selvfølgelig ikke lastes for sin gode smag.”

Og så videre. Jeg kunne godt gengive resten af samtalen, men det er bare mere af det samme, to mennesker, hvis kærlighed er blevet forgiftet, og som nu kaster granater af fortrydelighed efter hinanden.

“Jeg kan ikke snakke med dig, når du er sådan her,” siger hun til sidst og træder opgivende et skridt væk fra min bil.

“Jeg er altid sådan. Det er sådan, jeg er.”

Min far er død! Jeg har lyst til at råbe ad hende. Men jeg vil ikke gøre det, fordi hun så begynder at græde, og hvis hun gør det, så gør jeg sandsynligvis også, og så har hun fundet en vej ind, og jeg vil ikke lade hende trænge gennem mine mure med en trojansk hest af sympati. Jeg er på vej hjem for at begrave min far og mødes med min familie, og hun burde være der sammen med mig, men hun er ikke min længere. Man gifter sig for at have en allieret mod sin familie, og nu er jeg på vej mod skyttegravene alene.

Jen ryster bedrøvet på hovedet, og jeg kan se hendes underlæbe skælve, se tåren, der begynder at samle sig i øjenkrogen. Jeg kan ikke røre ved hende, kysse hende, elske hende eller

overhovedet, som det nu igen har vist sig, føre en samtale med hende, som ikke ender i vrede anklager i løbet af de første tre minutter. Men jeg kan stadig gøre hende ked af det, og i denne omgang må jeg stille mig tilfreds med det. Og dét ville være lettere, meget lettere, hvis hun ikke insisterede på at være så forbandet smuk, så slank og honningblond og storøjet og sårbar. Fordi selv nu, selv efter alt det, hun har gjort mod mig, er der stadig noget i hendes øjne, der giver mig en trang til at beskytte hende for enhver pris. Selv om jeg ved, at det i virkeligheden er mig, der har behov for beskyttelse. Det ville være så meget lettere, hvis hun ikke var Jen. Men det er hun, og hvor der før var den reneste, skæreste kærlighed, er der nu en slangegård af vrede og bitterhed og en ny formørket og forvansket kærlighed, der smerter mere end alt det andet tilsammen.

“Judd.”

“Jeg er nødt til at køre nu,” siger jeg og åbner bildøren.

“Jeg er gravid.”

Jeg er aldrig blevet skudt, men det er uden tvivl sådan her, det føles i det splitsekund af intethed, umiddelbart før smerten indhenter kuglen. Hun har været gravid en gang tidligere. Hun græd og kyssede mig, og vi dansede som idioter ude i badeværelset. Men vores baby døde, inden den nåede at blive født, kvalt i navlestrengen tre uger, før Jen havde termin.

“Tillykke. Jeg er sikker på, at Wade bliver en glimrende far.”

“Jeg ved, at det er hårdt for dig. Jeg synes bare, at du skulle høre det fra mig.”

“Og det har jeg så nu.”

Jeg sætter mig ind i bilen. Hun stiller sig foran den, så jeg ikke kan køre.

“Sig noget. Vil du ikke godt.”

“Okay. Fuck dig, Jen. Fuck dig rigtig mange gange. Jeg håber, Wades barn har mere held med sig, end mit havde. Kan jeg køre nu?”

“Judd,” siger hun, hendes stemme er lav og sitrende. “Så meget kan du umuligt hade mig.”

Jeg ser direkte på hende med al den oprigtighed, jeg kan præstere. “Jo. Det kan jeg.”

Og muligvis er det den sammensatte sorg over min fars død, som endegyldigt er begyndt at slide på mine nerver, eller måske er det simpelthen måden, hvorpå Jen trækker sig baglæns, som om nogen havde slået hende – uanset hvad, så er den intense smerte, der glimter bag tårerne i hendes opspærrede øjne, i dette ene forsvarsløse øjeblik næsten nok til, at jeg elsker hende igen.

Kapitel 3

MIT ÆGTESKAB SLUTTEDE, som den slags kan gøre: med lægeassistance og cheesecake.

Ægteskaber går i opløsning. Alle har deres egne forklaringer, men ingen ved alligevel rigtig hvorfor. Vi giftede os unge. Måske var det vores fejltagelse. I staten New York kan man blive lovformelig gift, før man har fået sit første lovlige tequilashot. Vi vidste, at et ægteskab kan være en kompliceret sag på samme måde, som vi vidste, at der var børn, der sultede i Afrika. Det var en tragisk kendsgerning, men verdener væk fra vores virkelighed. Vi ville gøre det anderledes. Vi ville holde ilden i live; kærester, som bollede hinanden sanseløse hver nat. Vi ville undgå selvtilfredshedens faldgruber; blive ved med at være unge i hjertet og i god form, blive ved med at kysse inderligt og dybt og holde maven flad, holde i hånden, når vi gik tur, føre hviskende samtaler til langt ud på natten, kæle i biografen og udforske hinanden med usvækket entusiasme, indtil gigtens begrænsninger stillede sig i vejen.

“Vil du stadig elske mig, når jeg bliver gammel?” kunne Jen sige, sædvanligvis mens vi lå i sengen på hendes kollegieværelse, smådøsende på hendes plettede madras i den tunge em af moskus efter vores sveddrivende sex. Hun sædvanligvis på maven, jeg på den ene side, mens jeg lod en doven finger løbe ned gennem den smalle kløft i hendes ryg til stedet, hvor den mødte de stigende kurver af hendes fabelagtige røv. Jeg var barnagtigt stolt af hendes røv, når vi var ude sammen. Jeg åbnede døre for hende blot for at se den danse af sted foran mig, højt-siddende og fast i hendes jeans og fuldkomment proportioneret,

og jeg tænkte ved mig selv: *Det er en røv, man kan blive gammel sammen med.* Jeg så på Jens røv som min egen personlige fortjeneste og glædede mig til at tage hendes røv med hjem, så den kunne møde mine forældre.

“Også når mine bryster hænger, og mine tænder falder ud, og jeg er fuldstændig indtørret og rynket som en sveske?” kunne Jen spørge.

“Selvfølgelig vil jeg det.”

“Du vil ikke skifte mig ud med en yngre kvinde?”

“Selvfølgelig. Men jeg vil have det dårligt med det.”

Og så lo vi ved det utænkelige i hele snakken.

Vores kærlighed gjorde os til partnere i narcissisme, og vi snakkede uophørligt om, hvor tætte vi var, hvor perfekt vores forhold var, som om vi var de første mennesker i historien, der havde opnået det fuldkomne. Vi var netop dét par for en stund, kvalmende selvtilstrækkelige røvhuller, optaget af at kigge hinanden dybt i øjnene, mens alle andre stillede sig tilfreds med at have det godt. Når jeg tænker på, hvor dumme vi var, hvor hårdnakket uforstandige over for realiteterne, der ventede os, så får jeg lyst til at gå tilbage til den magre, skråsikre knægt med hans svulmende hjerte og permanente erektion og sparke tænderne ud på ham.

Jeg får lyst til at fortælle ham, hvordan han og hans livs kærlighed langsomt vil glide ind i en rutine, hvordan sex, selv om det stadig er helt fint, vil blive vanemæssig, så det ikke er en umulig tanke, at det kan udsættes til fordel for et program i tv eller lidt natmad. Hvordan de vil holde op med at undertrykke trangen til at prutte og at lukke døren til toilettet, når de tisser; hvordan han vil begynde at blive forlegen, når han fortæller morsomme historier til deres venner, når hun er til stede, fordi hun har hørt alle hans morsomme historier før; hvordan hun ikke længere griner af hans historier på samme måde som andre; hvordan hun vil begynde at bruge mere og mere tid på at snakke i telefon med sine veninder om aftenen. Hvordan de vil ryge ud i rasende skænderier over de mest trivielle emner: en toiletrulle, der er vendt forkert, en tallerken med indtørrede cornflakes efterladt i køkkenvasken, hvem der har glemt at føre regnskab

med udgifterne. Hvordan et udtalt pointsystem pludselig er dukket op, hvor hver part fører regnskab i overensstemmelse med egne komplicerede regler. Jeg har trang til at materialisere mig foran den selvglade lille skid som Ondskaben selv og skræmme enhver trang til ægteskab ud af ham. *Glem ægteskabet*, vil jeg råbe. *Gå direkte efter tequilaen*. Derefter vil jeg trække ham med ind i fremtiden og vise ham udtrykket i hans eget ansigt ...

... da jeg trådte ind i mit soveværelse og fandt Jen i seng med en anden mand.

På det tidspunkt burde jeg nok have haft en mistanke. Som enhver anden forbrydelse genererer utroskab spor som et uundgåeligt biprodukt, ligesom planter genererer ilt og mennesker, ja, lort. Så der var uden tvivl en hel række af måder, hvorpå jeg kunne have regnet det ud – og som ville have sparet mig for den traumatiske oplevelse af at få øjnene flået ud, da jeg blev vidne til det på første hånd. Sporene må have hobet sig op allerede gennem nogen tid som ulæste e-mails, blot et klik fra at blive læst. Et ukendt nummer på hendes mobiltelefon, en samtale, der hurtigt blev afbrudt, da jeg trådte ind i rummet, en mystisk kassebon, et lille bidemærke nederst på halsen, som jeg ikke huskede at være ophavsmand til, og en påfaldende mindsket erotisk interesse. I dagene, der fulgte, gennemgik jeg det seneste års tid af vores ægteskab som videobånd efter et røveri, mens jeg undrede mig over, hvordan jeg kunne have været så forbandet uopmærksom, hvordan jeg til sidst nærmest måtte falde over dem, før det gik op for mig. Og selv da, hvor jeg så dem prustende og stønnende i min seng, tog det mig adskillige sekunder at få det hele til at hænge sammen.

Måske fordi det jo er sådan, at uanset hvor meget man nyder sex, så er der noget chokerende og sært uvirkeligt ved at se andre have sex. Naturen har gjort sig stor umage med at tilrettelægge de fundamentale forhold omkring parringsakten således, at det er umuligt at få noget særligt godt udsyn over ens egen seksuelle udfoldelser. Hvis vi går lige til sagen, så er sex en rodet, hektisk, ofte grotesk affære at være vidne til: behåringerne; de svulmende folder og fordybninger; de udspilede åbninger; de

blottede, glinsende organer. Og kopuleringens voldsomhed i sig selv, primitiv og elementær, som minder os om, at vi alle sammen blot er afstumpede dyr, som klynger os til vores placering i fødekæden og æder, sover og kopulerer så meget som muligt, indtil noget større kommer forbi og sluger os.

Så da jeg kom tidligt hjem på Jens treogtrediveårs fødselsdag og fandt hende liggende på sengen med vidtspredte ben og en fyr med en stor, dejfarvet røv oven på sig, huggende og stønnende i formeringsaktens universelle rytme, fyren med hænderne godt fat under hendes røv løftende hende op mod hvert stød, mens hendes fingre efterlod hvide mærker i hans ryg, for hver gang de gav slip – ja, så tog det lidt tid at fordøje billedet.

Det havde endnu ikke bundfældet sig, at det var Jen, der lå i sengen. Det eneste, jeg vidste, var, at det var min seng, og at den eneste mand, der havde ret til at have sex i den seng, var mig. Jeg overvejede kort den mulighed, at jeg var gået ind i det forkerte hus, men det forekom alligevel for usandsynligt, og et hurtigt blik på billedet af Jen på mit natbord, ung og strålende i sin brudekjole, bekræftede mig i, at jeg var det rigtige sted. Hvilket på sin vis var en mindre lettelse, eftersom det at begå den fejl at gå ind i naboens hus og fortsætte ovenpå og ind i soveværelset, uden at fejlen går op for en, ville betyde, at man måtte forvente det værste af en hjernescanning. Og hvis det var mine naboer, jeg havde overrasket i brunst som et par hunde midt på eftermiddagen, så tvivler jeg på, at selv den mest dybtfølte undskyldning ville være blevet accepteret. Og jeg ville sandsynligvis aldrig have kunnet få øjenkontakt med dem igen, og da slet ikke bede dem om at tage imod posten, når vi var på ferie. Vores naboer, familien Bowen, er sidst i tresserne, og mr. Bowen er i gang med at spise sig til sit tredje hjertetilfælde. Selv hvis han stadigvæk er seksuelt aktiv, hvilket jeg tillader mig at betvivle hans stærkt belastede tyktarm taget i betragtning, så ville en sådan utidig indtrængen sandsynligvis have medført øjeblikkelig hjertestop. Alt taget i betragtning var det nok en god ting, at jeg var i mit eget hus.

Bortset fra, at det samtidig implicerede en håndfuld bekymrende scenarier. Det mest oplagte var, at kvinden, der vred sig på

sengen i en pøl af sin egen sved, mens hun indførte sin manicurerede pegefinger i sin elskers anus som en dartpil i bull's eye, var min kone, Jen.

Hvilket jeg selvfølgelig havde vidst fra det øjeblik, jeg trådte ind i soveværelset. Men min hjerne beskyttede mig mod erkendelsen ved at tilbyde mig et antal muligheder bare for at holde mig optaget, samtidig med at min underbevidsthed – bag scenen, så at sige – arbejdede på at samle kendsgerningerne og forberede en strategi for at inddæmme katastrofen. Så i stedet for at tænke rent ud: *Jen ligger og boller med en fyr, vores ægteskab er forbi*, eller noget i den stil, så var min næste tanke faktisk denne: *Jen stikker aldrig fingeren op i mit røvhul, når vi elsker*. Ikke at jeg havde noget behov for, at hun skulle gøre det – slet ikke nu, hvor jeg havde set, på første hånd så at sige, hvor den havde været. Vi fandt da på det ene og det andet, Jen og jeg – også lidt mere avancerede ting nu og da – stillinger, rekvisitter, glidecreme med videre – men jeg tilhører utvetydigt den kategori af mænd, der simpelthen aldrig føler trang til at involvere deres røvhul i mixet. Ikke at jeg gør mig til dommer over dem, der gør.

Bortset fra ham, der for øjeblikket omsluttede cirka to led af min kones pegefinger, nabo til den, hun havde viftet med efter en fyr, der pludselig svingede ud foran os i overhalingsbanen i sidste uge, og to fingre fra den diamantring, jeg havde givet hende på vores femårs bryllupsdag. Faktisk gjorde jeg mig i allerhøjeste grad til dommer. Så meget, at det tog mig et ekstra hjerteslag at erkende, hvem det faktisk var: Wade Boulanger, en populær radiovært, som, bortset fra at knalde min kone og tydeligvis sætte pris på en omgang anal stimulering, også var min chef.

Wade er vært på et populært morgenradioprogram for bilister, der hedder *Man Up with Wade Boulanger*. Han snakker om sex, biler, sport og penge. Men mest om sex. Han er direkte igennem til pornostjerner, strippere og prostituerede. Han får opringninger fra både mænd og kvinder, som i malende detaljer fortæller om deres sexliv. Han leverer sammenkædende speak og nyder tydeligvis at høre sig selv. Han giver tvetydige, lumre svar til

sexhungrende personer, som ringer ind. "Manden skal tidligt op!" Der er T-shirts og kaffekrus og stickers med sloganet. Han er et professionelt røvhul med et program, som sendes på tolv stationer. Annoncørerne står i kø som får.

Jeg overdriver ikke. Jeg var hans producer. Jeg lavede aftaler med gæster til programmet, jeg styrede den interne screening af opkaldene og it-nørderne, som kører websiden. Jeg holdt møder med stationens bosser angående format og sponsorater. Jeg kørte kontakten til vores juridiske konsulenter og til HR. Jeg bestilte frokost og *bleepede* bandeord og andre grovheder.

Jeg havde netop afsluttet college og arbejdede som assistent på WRAD, en lille lokalradio, da Wades karriere begyndte at tage fart, og af en eller anden grund kunne han godt lide mig. Da hans producer blev fyret efter en juridisk kontrovers omkring nogle kabelrettigheder, hyrede Wade mig. Vi spiste lange frokoster sammen efter udsendelserne, tilbragte hele eftermiddage på restauranter på stationens regning, drak for mange martini'er og producerede gode ideer. Han kaldte mig for "fornuftens stemme", værdsatte mine meninger og tog mig med, da han skiftede fra lokalradioen til moderstationen. Og da hans show voksede i popularitet og overgik til at blive sendt landsdækkende, og stationen i den sammenhæng problematiserede min kontrakt, truede han med at gå.

Wade er høj og kraftig med et mørkt, børsteagtigt hår og en kløft i hagen, der får hans underansigt til at ligne en barnerøv. Hans tænder er hvide på en måde, der ikke forekommer i naturen. I en alder af fyre holder Wade stadig båndene ved lige til gamle bonkammerater, kommenterer stadig højlydt forbipasserende bryster og kalder dem stadig for patter. Det er Wade i en nøddeskal. Det er nemt at forestille sig ham som ledende medlem af studenterforeningen bunde den ene øl efter den anden under højlydt bifald, ydmyge nye ansøgere og liste små bedøvende piller ned i kønne småpigens røde plasticrus ved fadølsanlægget.

Der er ikke noget i livet, der forbereder dig på oplevelsen af at se din kone i seng med en anden mand. Det er en af de der

uvirkelige ting, som man muligvis har forestillet sig på et eller andet tidspunkt, men uden virkelig at gøre sig klart, hvad det vil sige. Ligesom at dø eller vinde i lotto. Når det kommer til at vide, hvordan man skal reagere, befinder man sig i ukendt territorium. Således stod jeg der uden nogen form for reaktion, som stivnet, og stirrede på Jens ansigt, mens Wade pumpede videre oven på hende som stemplet på en stor, behåret maskine. Hendes hoved var kastet tilbage, hagen pegede opad mod den gud, hvis navn hun stønnede tungt gennem en vidtåben mund, øjnene var knebet sammen i fryd. Jeg spurgte mig selv, om hun mon nogensinde havde set så intenst hengivet ud, så smuk i sin liderlighed, når vi havde sex, men det var vanskeligt at afgøre. Jeg havde aldrig set det fra denne synsvinkel før. Dertil kom, at det var uendelig længe siden, vi havde været i seng sammen midt på dagen, og om natten er det vanskeligere at skelne nuancerne i ens partners ansigtsudtryk. Så udstødte Jen en lang, indtrængende stønnen, der begyndte lavt i registeret, indtil den pludselig sprang et par oktaver op til en slags hvin som fra et barn, der slår sig. Jeg var helt sikker på, at jeg aldrig havde hørt hende lave den lyd før. Og mens hun gjorde det, gled hendes hænder ned over Wades ryg og greb fat om hans røv for at presse ham dybere ind.

Jeg greb mig selv i at fundere over Wade Boulangers pik.

Især om den var større end min? Tykkere? Hårdere? Krummede den lidt opad, sådan som nogle pikke gør, og kunne den eventuelt nå steder inden i hende, som min aldrig havde rørt, hidtil uberørte områder af blødt væv? Var det det, som havde fået hende til at skribe på den måde? Var Wade en mere kyndig elsker? Havde han studeret tantriske teknikker? Han havde helt sikkert været i seng med ludere og pornostjerner nok til, at han havde fået visse tips. Derfra, hvor jeg stod, så det helt klart ud, som om Wade vidste, hvad han gjorde, men selvfølgelig må det siges, igen, at jeg aldrig har set mig selv have sex. Jen og jeg har aldrig filmet os selv, som nogle par gør, og nu fortrød jeg det på sin vis. Det kunne godt have været nyttigt at gennemse kampbåndene nu og da. Så vidt jeg kunne vurdere, så jeg lige så overbevisende ud. Men det skrig – eller hvin ... jeg havde haft alle

mulige slags sex med Jen i over ti år, og hun havde aldrig hvinet på den måde. Det ville jeg have kunnet huske.

Det gik op for mig, at jeg allerede tænkte på, hvordan jeg skulle bære mig ad med at fortælle Jen – min Jen – om det her senere, hvordan jeg skulle beskrive dette vanvid for hende i aften, når jeg kom hjem. Men jeg var allerede hjemme. Og “min Jen” eksisterede ikke længere, hun var fordampet for øjnene af mig. Og den nye Jen, denne hvinende, svedende, anal-eksaminerende Jen, havde ikke brug for mig til at fortælle noget. Hun kunne sandsynligvis fortælle mig et par ting.

Jeg registrerede en mikroskopisk prikken tværs over huden på min mave, den første antydning af den smerte, der var ved at gøre sig parat dybt i de mørkeste afkroge af mine kværnende tarme. Den var stadig undervejs, men jeg kunne allerede føle den intense varme fra den, mens den steg opad mod mit bryst som en koncentreret laserstråle, og jeg vidste, at så snart jorden begyndte at dreje rundt igen, ville den blusse op til et hvidglødende glimt og brænde mig op.

Og stadig bollede de, ind og ud, op og ned, grynten og klynken, som om de gik efter en slags rekord, og under det hele lå alle de lyde, man ikke tænker over, klask, hvislen, luft, der undslipper, samlejets mekaniske lyde, mens dunsten blev tungere og stram og syrlig af deres sex. Og stadig stod jeg der og lod det ske, mens jeg rystede som et løv. Så løftede Wade Jens venstre ben over sit hoved og lagde det ned oven på det højre, inden han drejede hende om på siden uden at miste et stød. Det var ikke nogen let manøvre at gennemføre uden at trække sig ud, reelt et lille kopulationsstunt, men den lethed, hvormed han udførte det, og måden, hvorpå Jen koordinerede og rullede med rundt, viste klart, at de havde prøvet nummeret før. Og det var da tidspunktet, hvor jeg begyndte at spekulere på, hvor længe det her havde stået på: En måned? Seks måneder? Hvor mange stillinger havde de testet? Hvor stor en del af mit ægteskab var en løgn? Jen lå og kneppede Wade Boulanger sidelæns på min seng oven på den krøllede Ralph Lauren-dyne, hun havde købt i Nordstrom, dengang vi flyttede ind i huset. Mit liv var forbi.

Det her kan være lige så godt et tidspunkt som noget andet til at nævne, at jeg stod med en stor fødselsdagskage i hånden.

* * *